

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	4Cdo/193/2018
Identifikačné číslo spisu:	1111244372
Dátum vydania rozhodnutia:	29.01.2019
Meno a priezvisko:	JUDr. Edita Bakošová
Funkcia:	súdca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2019:1111244372.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobcu G. R., bývajúceho vo H. A. XXX, zastúpeného advokátskou kanceláriou FUTEJ & Partners, s. r. o., so sídlom v Bratislave, Radlinského 2, IČO: 35 955 341, proti žalovanej Slovenskej republike, za ktorú koná Národná banka Slovenska, so sídlom v Bratislave, Imricha Karvaša 1, o náhradu škody, vedenom na Okresnom súde Bratislava I pod sp. zn. 18 C 179/2011, o dovolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave zo 14. mája 2015 sp. zn. 9 Co 162/2015, 9 Co 163/2015, takto

rozhodol:

Rozsudok Krajského súdu v Bratislave zo 14. mája 2015 sp. zn. 9 Co 162/2015, 9 Co 163/2015 vo výroku, ktorým potvrdil rozsudok Okresného súdu Bratislava I zo 16. decembra 2014 č. k. 18 C 179/2011-267 v napadnutej časti a vo výroku o trovách odvolacieho konania z r u š u j e a v e c m u v rozsahu zrušenia vracia na ďalšie konanie.

Dovolanie smerujúce proti výroku rozsudku Krajského súdu v Bratislave zo 14. mája 2015 sp. zn. 9 Co 162/2015, 9 Co 163/2015, ktorým potvrdil uznesenie Okresného súdu Bratislava I z 3. februára 2015 č. k. 18 C 179/2011-313, o d m i e t a.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Bratislava I rozsudkom zo 16. decembra 2014 č. k. 18 C 179/2011-267 návrh na prerušenie konania z dôvodu predloženia návrhu na začatie prejudiciálneho konania pred Súdny dvorom Európskej únie podľa čl. 267 Zmluvy o fungovaní Európskej únie zamietol, žalobu zamietol a žalovanej nepriznal náhradu trov konania. Otázku, či žalobcovi vznikla škoda, za ktorú zodpovedá štát, riešil súd prvej inštancie podľa § 9 zákona č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov v znení neskorších predpisov. Uviedol, že žalobca bol v konaní povinný preukázať všetky tri podmienky vzniku zodpovednosti podľa tohto zákona (existenciu škody, nesprávneho úradného postupu a príčinnej súvislosti medzi škodou a nesprávnym úradným postupom), ktoré musia byť splnené kumulatívne, žalobca ale nepreukázal, že Národná banka Slovenska zanedbala bankový dohľad vytýkaným spôsobom. Vzhľadom na to, že žalobca nepreukázal existenciu nesprávneho úradného postupu Národnej banky Slovenska, súd prvej inštancie sa už nezaoberal tým, či žalobcovi vznikla škoda v ním vyčíslenej výške. Pri zamietnutí žaloby vzal na zreteľ

tiež to, že žalobca sa domáhal uspokojenia svojej pohľadávky v konkurznom konaní vedenom proti Družstvu ako úpadcovi. V incidenčnom konaní, ktoré ešte nebolo ukončené, môže byť jeho pohľadávka uznaná. Žaloba o náhradu škody bola preto podaná predčasne. Svoj vplyv na riadenie a hospodárenie Družstva mal žalobca ako člen vykonávať prostredníctvom členskej schôdze, žalobca ale počas svojho členstva v Družstve takto svoje oprávnenia nerealizoval. O trovách konania rozhodol podľa § 142 ods. 1 zákona č. 99/1963 Zb. Občianskeho súdneho poriadku v znení neskorších predpisov (ďalej len „O.s.p.“).

2. Okresný súd Bratislava I uznesením z 3. februára 2015 č. k. 18 C 179/2011-313 uložil žalobcovi povinnosť zaplatiť súdny poplatok za odvolanie vo výške 20,- eur podľa položky 7a Sadzobníka súdnych poplatkov, ktorý tvorí prílohu zákona č. 71/1992 Zb. o súdnych poplatkoch a poplatku za výpis z registra trestov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o súdnych poplatkoch“).

3. Krajský súd v Bratislave na odvolanie žalobcu rozsudkom zo 14. mája 2015 sp. zn. 9 Co 162/2015, 9 Co 163/2015 rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej časti a napadnuté uznesenie súdu prvej inštancie potvrdil ako vecne správne podľa § 219 ods. 1 a 2 O.s.p. a žalovanej nepriznal náhradu trov odvolacieho konania. Stotožnil sa so záverom súdu prvej inštancie, že v konaní nebol preukázaný vznik škody a ani nesprávny úradný postup žalovanej ako základné predpoklady vzniku zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci. Považoval preto rozsudok súdu prvej inštancie v jeho zamietajúcej časti za vecne správny. Rovnako za vecne správne považoval aj uznesenie súdu prvej inštancie, ktorým súd zaviazal žalobcu na zaplatenie súdneho poplatku 20,- eur za podané odvolanie. S argumentáciou žalobcu, že v danom prípade je konanie vecne oslobodené od súdneho poplatku podľa ustanovenia § 4 ods. 1 písm. k/ zákona o súdnych poplatkoch v znení účinnom do 30. septembra 2012, sa nestotožnil. Uviedol, že poplatkový úkon bol navrhnutý po 30. septembri 2012, kedy sa naň už vecné oslobodenie nevzťahovalo, preto bola aplikácia právnej úpravy zákona účinného v čase vzniku poplatkovej povinnosti (teda v čase podania odvolania) zo strany súdu prvej inštancie správna. O trovách odvolacieho konania rozhodol podľa § 224 ods. 1 O.s.p. v spojení s § 142 ods. 1 O.s.p.

4. Proti tomuto rozsudku odvolacieho súdu výroku podal dovolanie žalobca. Namietal, že v konaní došlo k odňatiu jeho možnosti konať pred súdom (§ 237 ods. 1 písm. f/ O.s.p.), konanie bolo postihnuté inou vadou, ktorá mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci (§ 241 ods. 2 písm. b/ O.s.p.) a rozhodnutie súdu spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci (§ 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p.). Podľa jeho názoru odvolací súd pristúpil k rozhodnutiu o jeho odvolaní svojvoľne, arbitrárne, formalisticky a bez vysvetlenia opomenul pre neho priaznivú judikatúru, preto je napadnutý rozsudok nepreskúmateľný. Vykonané dokazovanie bolo neúplné a jeho výsledky boli súdmi nižších inštancií nesprávne vyhodnotené. Rozhodnutie odvolacieho súdu bolo založené na nesprávnych skutkových a tiež na nesprávnych právnych záveroch. Súčasne namietol, že mu nebolo doručené vyjadrenie žalovanej k jeho odvolaniu, čím bolo porušené jeho právo na spravodlivý súdny proces a bola mu odňatá možnosť konať pred súdom v zmysle § 237 ods. 1 písm. f/ O.s.p. Vo vzťahu k uzneseniu, ktorým mu bola uložená povinnosť zaplatiť súdny poplatok za odvolanie, za odňatie možnosti konať pred súdom považoval to, že legitímne očakával, že ním iniciované odvolacie konanie proti rozsudku súdu prvej inštancie nebude spoplatnené, keďže konanie vo veci náhrady škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím orgánu verejnej moci alebo jeho nesprávnym úradným postupom, ktoré začalo do 30. septembra 2012, bolo podľa § 4 ods. 4 zákona o súdnych poplatkoch oslobodené aj v odvolacom konaní. Navrhol, aby dovolací súd rozhodnutia súdov oboch nižších inštancií zrušil a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie; zároveň navrhol odložiť vykonateľnosť napadnutého rozhodnutia.

5. Žalovaná vo vyjadrení k dovolaniu žalobcu zopakovala podstatnú časť svojej skoršej argumentácie a uviedla, že rozhodnutia súdov oboch nižších inštancií považuje za vecne správne a podané dovolanie za nedôvodné. Navrhla, aby dovolací súd dovolanie žalobcu odmietol alebo zamietol.

6. Najvyšší súd Slovenskej republiky nezistil splnenie podmienok pre odloženie vykonateľnosti dovolaním napadnutého rozhodnutia v zmysle ustanovenia § 243 O.s.p. (teraz § 444 ods. 1 zákona č. 160/2015 Z.z. Civilného sporového poriadku v znení neskorších predpisov - ďalej len „C.s.p.“) a v

súlade s ustálenou praxou tohto súdu o tom nevydal samostatné rozhodnutie.

7. Dovolanie žalobcu v prejednávanej veci bolo podané 18. júna 2015. Podľa prechodného ustanovenia § 470 ods. 1 C.s.p., ktorý nadobudol účinnosť 1. júla 2016, ak nie je ustanovené inak, platí tento zákon aj na konania začaté pred dňom nadobudnutia jeho účinnosti. Podľa odseku 2 citovaného ustanovenia prvej vety, právne účinky úkonov, ktoré v konaní nastali pred dňom nadobudnutia účinnosti tohto zákona, zostávajú zachované.

8. Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 35 C.s.p.) po zistení, že dovolanie podala včas strana sporu, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 C.s.p.), zastúpená advokátom (§ 429 ods. 1 C.s.p.), bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 443 C.s.p.) skúmal najskôr, či sú dané procesné predpoklady pre to, aby uskutočnil meritórny dovolací prieskum napadnutého rozhodnutia a konania, ktoré mu predchádzalo.

9. Vzhľadom k tomu, že dovolanie žalobcu bolo podané pred 1. júlom 2016, t. j. za účinnosti Občianskeho súdneho poriadku, dovolací súd postupoval v zmysle ustanovenia § 470 ods. 2 C.s.p., podľa ktorého právne účinky úkonov, ktoré nastali v konaní pred dňom nadobudnutia účinnosti tohto zákona, zostávajú zachované, a prípustnosť podaného dovolania posudzoval v zmysle ustanovení Občianskeho súdneho poriadku účinného do 30. júna 2016.

10. Podľa právneho stavu účinného do 30. júna 2016 bolo dovolaním možné napadnúť právoplatné rozhodnutia odvolacieho súdu iba vtedy, pokiaľ to zákon pripúšťal (por. § 236 ods. 1 O.s.p.). Dovolanie bolo prípustné proti každému rozhodnutiu bez ohľadu na jeho procesnú formu vtedy, ak v konaní došlo k závažnejším procesným vadám uvedeným v § 237 ods. 1 O.s.p. Podmienky prípustnosti dovolania proti rozsudku vymedzoval § 238 O.s.p. a proti uzneseniu § 239 O.s.p.

11. V prejednávanej veci žalobca napadol dovolaním rozsudok odvolacieho súdu vo výroku, ktorým potvrdil rozsudok súdu prvej inštancie v časti, v ktorej žalobu zamietol, a zároveň ktorým potvrdil uznesenie súdu prvej inštancie o uložení povinnosti žalobcovi zaplatiť súdny poplatok za podané odvolanie. Prípustnosť dovolania preto dovolací súd skúmal vo vzťahu ku každému z napadnutých výrokov rozhodnutia odvolacieho súdu osobitne, a to výrok vo veci samej z hľadiska § 238 O.s.p., výrok o súdnom poplatku [ktorý aj napriek tomu, že je súčasťou rozsudku odvolacieho súdu, má charakter uznesenia a tento charakter nestráca, aj keď je doňho pojatý (§ 167 ods. 1 O.s.p.)] podľa § 239 O.s.p. a obidva výroky z hľadiska existencie väd podľa § 237 ods. 1 O.s.p.

12. V prejednávanej veci je dovolaním napadnutý rozsudok odvolacieho súdu vo výroku, ktorým potvrdil rozsudok Okresného súdu Bratislava I zo 16. decembra 2014 č. k. 18 C 179/2011-267 v napadnutej zamietajúcej časti. Podľa § 238 ods. 1 O.s.p. je dovolanie prípustné proti rozsudku odvolacieho súdu, ktorým bol zmenený rozsudok súdu prvého stupňa vo veci samej. V zmysle § 238 ods. 2 O.s.p. je dovolanie prípustné tiež proti rozsudku, v ktorom sa odvolací súd odchýlil od právneho názoru odvolacieho súdu vysloveného v tejto veci. Podľa § 238 ods. 3 O.s.p. je dovolanie prípustné tiež vtedy, ak smeruje proti potvrdzujúcemu rozsudku odvolacieho súdu, vo výroku ktorého odvolací súd vyslovil, že dovolanie je prípustné, pretože ide o rozhodnutie po právnej stránke zásadného významu, alebo ak ide o potvrdenie rozsudku súdu prvého stupňa, ktorým súd prvého stupňa vo výroku vyslovil neplatnosť zmluvnej podmienky podľa § 153 ods. 3 a 4 O.s.p.

13. V danom prípade dovolanie žalobcu v uvedenom rozsahu smeruje proti rozsudku, ktorý nevykazuje znaky rozsudku uvedeného v § 238 ods. 1 a 3 O.s.p., preto prípustnosť jeho dovolania z týchto ustanovení nemožno vyvodiť.

14. So zreteľom na ustanovenie § 242 ods. 1 druhá veta O.s.p. sa dovolací súd neobmedzil len na skúmanie prípustnosti dovolania podľa § 238 O.s.p., ale sa zaoberal aj otázkou, či dovolanie nie je prípustné podľa § 237 ods. 1 O.s.p. (t. j. či v danej veci nejde o prípad nedostatku právomoci súdu, nedostatku spôsobilosti účastníka byť účastníkom konania, nedostatku riadneho zastúpenia procesne

nespôsobilého účastníka, o prekážku veci právoplatne rozhodnutej alebo už prv začatého konania, prípad nedostatku návrhu na začatie konania tam, kde konanie sa mohlo začať len na takýto návrh, prípad odňatia možnosti účastníka pred súdom konať, alebo prípad rozhodovania vylúčeným sudcom či súdom nesprávne obsadeným). Z hľadiska prípustnosti dovolania podľa uvedeného ustanovenia nie je predmet konania významný; ak v konaní došlo k niektorej z väd vymenovaných v § 237 ods. 1 O.s.p., možno ním napadnúť aj rozhodnutia, proti ktorým je inak dovolanie neprípustné (por. R 117/1999, R 34/1995 a tiež rozhodnutia najvyššieho súdu uverejnené v časopise Zo súdnej praxe pod č. 38/1998 a č. 23/1998). Osobitne ale treba zdôrazniť, že pre záver o prípustnosti dovolania v zmysle § 237 ods. 1 O.s.p. nie je významný subjektívny názor účastníka konania tvrdiaceho, že došlo k vade vymenovanej v tomto ustanovení; rozhodujúcim je výlučne zistenie (záver) dovolacieho súdu, že k tejto procesnej vade skutočne došlo.

15. Dovolateľ procesné vady konania v zmysle § 237 ods. 1 písm. a/ až e/ a g/ O.s.p. netvrdil a ich existenciu nezistil ani dovolací súd.

16. Vychádzajúc z obsahu dovolania sa dovolací súd osobitne zameril na skúmanie otázky, či postupom alebo rozhodnutím odvolacieho súdu bola žalobcovi odňatá možnosť konať pred súdom podľa § 237 ods. 1 písm. f/ O.s.p.

17. Odňatím možnosti konať pred súdom sa rozumie taký procesne nesprávny postup súdu, ktorý má za následok znemožnenie realizácie procesných oprávnení účastníka konania, ktoré mu poskytuje Občiansky súdny poriadok. O takúto procesnú vadu ide najmä vtedy, ak súd v konaní postupoval v rozpore so zákonom, prípadne ďalšími všeobecne záväznými právnymi predpismi a týmto postupom odňal účastníkovi jeho procesné práva (napr. právo zúčastniť sa pojednávania, robiť prednesy, navrhovať dôkazy, vyjadrovať sa k vykonaným dôkazom, vykonávať svoje práva a povinnosti prostredníctvom zvoleného zástupcu, právo na presvedčivé odôvodnenie rozhodnutia, právo na doručenie odvolania, právo na možnosť vyjadriť sa k podanému odvolaniu, právo na doručenie vyjadrenia k odvolaniu a pod.). Takáto vada konania znamená porušenie základného práva účastníka súdneho konania na spravodlivý súdny proces, ktoré právo zaručujú v podmienkach právneho poriadku Slovenskej republiky okrem zákonov aj čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.

18. Dovolateľ namieta, že nedoručením vyjadrenia žalovanej k jeho odvolaniu mu bola odňatá možnosť konať pred súdom. V preskúmvanej veci je z obsahu spisu zrejmé, že odvolanie žalobcu proti rozsudku súdu prvej inštancie bolo doručené žalovanej. Žalovaná sa k odvolaniu žalobcu písomne vyjadrila. Hoci jej vyjadrenie bolo formulované ako skutková a právna argumentácia, nebolo žalobcovi doručené v odvolacom konaní. Žalobca teda nemal v odvolacom konaní možnosť dozvedieť sa o tomto vyjadrení a prípadne sa k nemu vyjadriť, pretože súd prvej inštancie ani odvolací súd mu toto vyjadrenie žalovanej nedoručili v štádiu odvolacieho konania.

19. Európsky súd pre ľudské práva vydal 13. januára 2015 rozsudok vo veci Trančíková proti Slovenskej republike, v ktorom sa zaoberal aj opodstatnenosťou námietky o nemožnosti vyjadriť sa k vyjadreniu protistrany v rámci odvolacieho konania. V tomto rozsudku dospel k názoru, že aj keď vyjadrenie k odvolaniu neobsahuje žiadne nové skutočnosti alebo argumenty, ku ktorým by sa procesná strana už nebola vyjadrila v predchádzajúcom priebehu konania, a prípadne ide o vyjadrenie nemajúce vplyv na rozhodnutie odvolacieho súdu, musí byť druhej procesnej strane daná možnosť oboznámiť sa s ním, ak bolo formulované ako právna a skutková argumentácia. Pokiaľ súd takúto možnosť druhej procesnej strane nevytvorí, dochádza k porušeniu práva na spravodlivé konanie, ktoré je zaručené článkom 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.

20. Vychádzajúc z uvedeného bolo v preskúmvanej veci potrebné zohľadniť, že vyjadrenie žalovanej (č. l. 315) k odvolaniu žalobcu (č. l. 298) bolo formulované ako právna a skutková argumentácia a žalobcovi mala byť preto daná možnosť oboznámiť sa s týmto vyjadrením. V danom prípade táto možnosť nebola žalobcovi vytvorená, preto opodstatnene tvrdí, že mu tým bola odňatá možnosť pred

súdom konať (§ 237 ods. 1 písm. f/ O.s.p.).

21. Vzhľadom na to, že v konaní bola dovolateľovi odňatá možnosť pred súdom konať, je jeho dovolanie v uvedenej časti nielen prípustné (§ 237 ods. 1 písm. f/ O.s.p.), ale aj opodstatnené (§ 241 ods. 2 písm. a/ O.s.p.). Najvyšší súd Slovenskej republiky preto napadnutý rozsudok odvolacieho súdu vo výroku, ktorým potvrdil rozsudok Okresného súdu Bratislava I zo 16. decembra 2014 č. k. 18 C 179/2011-267 v napadnutej časti, a v závislom výroku o trovách odvolacieho konania (§ 439 písm. a/ C.s.p.) zrušil a vec mu v rozsahu zrušenia vrátil na ďalšie konanie (§ 449 ods. 1 a § 450 C.s.p.). S prihliadnutím na dôvod zrušenia napadnutého rozsudku v uvedenej časti sa nezaoberal ďalšími v dovolaní namietanými vadami.

22. V ďalšom pristúpil dovolací súd k posúdeniu, či je prípustné dovolanie žalobcu v časti smerujúcej proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave zo 14. mája 2015 sp. zn. 9 Co 162/2015, 9 Co 163/2015 vo výroku, ktorým odvolací súd ktorým potvrdil uznesenie Okresného súdu Bratislava I z 3. februára 2015 č. k. 18 C 179/2011-313 o uložení povinnosti zaplatiť súdny poplatok za podané odvolanie. Dovolací súd v tejto súvislosti opätovne zdôrazňuje, že aj napriek tomu, že tento výrok je súčasťou rozsudku odvolacieho súdu, má charakter uznesenia a tento charakter nestráca, aj keď je doňho pojatý (§ 167 ods. 1 O.s.p.), preto je potrebné podmienky prípustnosti posudzovať z hľadiska § 239 O.s.p.

23. Dovolanie je prípustné proti uzneseniu odvolacieho súdu, ak odvolací súd zmenil uznesenie súdu prvého stupňa alebo ak odvolací súd rozhodoval vo veci postúpenia návrhu Súdnemu dvoru Európskych spoločenstiev na zaujatie stanoviska (§ 239 ods. 1 písm. a/ a b/ O.s.p.). Dovolanie je prípustné tiež proti uzneseniu odvolacieho súdu, ktorým bolo potvrdené uznesenie súdu prvého stupňa, ak a/ odvolací súd vyslovil vo svojom potvrdzujúcom uznesení, že je dovolanie prípustné, pretože ide o rozhodnutie po právnej stránke zásadného významu, b/ ide o uznesenie o priznaní (nepriznaní) účinkov cudziemu rozhodnutiu na území Slovenskej republiky (§ 239 ods. 2 O.s.p.).

24. Podľa § 239 ods. 3 O.s.p. ustanovenia odsekov 1 a 2 neplatia, ak ide o uznesenie o príslušnosti, predbežnom opatrení, súdnych poplatkoch, oslobodení od súdnych poplatkov, prerušení alebo neprerušení konania, poriadkovej pokute, o znalcovskom, tlmočnom, o odmietnutí návrhu na zabezpečenie predmetu dôkazu vo veciach týkajúcich sa práva duševného vlastníctva a o trovách konania, ako aj o tých uzneseniach vo veciach upravených Zákom o rodine, v ktorých sa vo veci samej rozhoduje uznesením.

25. Dovolanie žalobcu v uvedenom rozsahu nesmeruje proti rozhodnutiu, ktoré by malo znaky uznesení uvedených v § 239 ods. 1 a 2 O.s.p., preto podľa tohto ustanovenia nie je prípustné; navyše jeho prípustnosť je výslovne vylúčená ustanovením § 239 ods. 3 O.s.p.

26. Prípustnosť podaného dovolania by v uvedenom rozsahu prichádzala do úvahy jedine vtedy, ak by konanie, ktoré vydaniu predmetného uznesenia predchádzalo, malo niektorú z vád uvedených v § 237 písm. a/ až g/ O.s.p. Dovolateľ procesné vady konania v zmysle § 237 ods. 1 písm. a/ až e/ a g/ O.s.p. nenamietal a vady tejto povahy ani nevyšli v dovolacom konaní najavo.

27. Pokiaľ žalobca tvrdí, že mu bola odňatá možnosť pred súdom konať (§ 237 ods. 1 písm. f/ O.s.p.) vyrubením súdneho poplatku bez opory v zákone, dovolací súd poukazuje na stanovisko R 1/2016 a pripomína, že samotným vyrubením súdneho poplatku sa účastníkovi (strane sporu) neodníma žiadne procesné oprávnenie a nedochádza k odňatiu jeho možnosti pred súdom konať (por. tiež rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 1 Cdo 218/2014, 2 Cdo 151/2015, 3 Cdo 688/2015, 4 Cdo 468/2014, 7 Cdo 461/2015, 8 Cdo 27/2016).

28. K tvrdeniu žalobcu, že súdy nesprávne posúdili otázku vecného oslobodenia predmetného konania od súdnych poplatkov, ak bolo odvolanie podané po 30. septembri 2012, dovolací súd uvádza, že podľa obsahu ide o námietku nesprávnosti právneho posúdenia, na ktorom spočíva napadnuté rozhodnutie. Za dôvod zakladajúci v danej veci prípustnosť dovolania nebolo možné považovať ani nesprávne právne

posúdenie vecí. Nesprávne právne posúdenie vecí je síce relevantný dovolací dôvod v tom zmysle, že ho možno uplatniť v procesne prípustnom dovolaní (§ 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p.), samo osebe ale prípustnosť dovolania nezakladá, lebo nemá základ vo vade konania v zmysle § 237 ods. 1 O.s.p. a nespôsobuje zmätočnosť rozhodnutia (R 54/2012).

29. Vzhľadom na uvedené možno preto zhrnúť, že v danom prípade nemožno vyvodiť prípustnosť dovolania smerujúceho proti výroku rozsudku odvolacieho súdu, ktorým potvrdil uznesenie Okresného súdu Bratislava I z 3. februára 2015 č. k. 18 C 179/2011-313, z ustanovenia § 239 O.s.p. a v dovolacom konaní neboli zistené ani dôvody prípustnosti podľa § 237 ods. 1 O.s.p. Preto Najvyšší súd Slovenskej republiky dovolanie žalobcu proti rozsudku odvolacieho súdu v tejto časti ako dovolanie smerujúce proti rozhodnutiu, proti ktorému nie je prípustné, odmietol (§ 447 písm. c/ C.s.p.).

30. Ak dovolací súd zruší rozhodnutie a ak vráti vec odvolaciemu súdu alebo súdu prvej inštancie na ďalšie konanie, rozhodne tento súd o trovách pôvodného konania a o trovách dovolacieho konania (§ 453 ods. 3 C.s.p.).

31. Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.